

Rapport

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat de districtschef van het regionale politiekorps Hollands Midden op 28 januari 2008 in het kader van zijn beëdiging tot Buitengewoon Opsporings Ambtenaar (BOA):

zonder zijn toestemming en op informele wijze informatie heeft verstrekt aan de burgemeester van A. inzake zijn eerdere ontslag bij de politie;

deze informatie op een suggestieve wijze heeft verstrekt door middel van het overhandigen van een persbericht;

hem niet voorafgaand aan de informatieverstrekking heeft uitgenodigd voor een gesprek om te spreken over de twijfel over zijn beëdiging;

de twijfel over de beëdiging niet eerst heeft geuit bij het Ministerie van Justitie, nu dit zonder bezwaren een Verklaring Omtrent het Gedrag (VOG) had verstrekt en de politie had verzocht om hem zo spoedig mogelijk tot BOA te beëdiggen.

Beoordeling

Algemeen

1. Verzoeker was sinds januari 1981 in dienst bij het regionale politiekorps Hollands Midden. Vanaf 1 februari 2001 was hij werkzaam bij de Criminele Inlichtingendienst te L.
2. Als gevolg van verzoekers echtscheiding en de hiermee samenhangende complicatie dat zijn ex-echtgenote eveneens werkzaam was als politieambtenaar bij hetzelfde politiebureau, werd verzoeker bij besluit van 5 januari 2006 overgeplaatst. Hierop volgde een periode van verschillende beslissingen en door verzoeker hiertegen aanhangig gemaakte procedures met betrekking tot zijn arbeidsrechtelijke positie, werkzaamheden en functioneren.
3. In oktober 2006 stelde de politie een intern onderzoek in naar het handelen van verzoeker in verband met de vermissing van zijn scooter. Bij brief van 26 juni 2007 berichtte de politie aan verzoeker dat zij, gelet op de uitkomsten van het onderzoek, voornemens was hem te ontslaan wegens plichtsverzuim.
4. Bij besluit van 21 september 2007 legde de politie verzoeker de straf op van onvoorwaardelijk disciplinair ontslag. De rechter verklaarde het beroep van verzoeker op 14 oktober 2008 ongegrond.
5. Nadat verzoeker te horen had gekregen dat de politie hem wilde ontslaan, solliciteerde hij in oktober 2007 als leerplichtambtenaar bij de gemeente A. Per 1 januari 2008 trad

verzoeker hier in dienst.

6. Op 15 januari 2008 stuurde de minister van Justitie de gemeente A. een afschrift van de ten name van verzoeker gestelde "Akte van opsporingsbevoegdheid/beëdiging". Deze akte is noodzakelijk voor de uitoefening van de functie als Bijzonder Opsporingsambtenaar (BOA). De minister liet hierbij weten de originele akte en daarbij behorende stukken aan de korpschef van politie Hollands Midden te sturen met het verzoek om zo spoedig mogelijk voor beëdiging van verzoeker en uitreiking van de stukken zorg te dragen.

7. Op 4 februari 2008 werd verzoeker door de gemeente A. naar huis gestuurd en vervolgens ontslagen. Hij zou zijn schorsing bij de politie ten tijde van zijn sollicitatie achtergehouden hebben. Verzoeker kwam er later achter dat districtschef H. de burgemeester van A. na een regulier overleg had aangeschoten en hem informatie had gegeven over de reden van zijn ontslag bij de politie en over het disciplinaire onderzoek dat destijds tegen hem was ingesteld.

8. Verzoeker kon zich niet vinden in de gang van zaken. Hij diende op 17 februari 2008 bij de korpsbeheerder van de politie Hollands Midden een klacht in over het optreden van districtschef H. Verzoeker klaagde er met name over dat districtschef H. ongevraagd informatie over zijn ontslag aan de burgemeester van A. had verstrekt, als gevolg waarvan door de burgemeester nadere informatie was ingewonnen over zijn schorsing en het disciplinaire onderzoek. Eén en ander had volgens hem geleid tot zijn ontslag als leerplichtambtenaar. Op 16 april 2007 liet de politie weten dat naar aanleiding van de klacht besloten was om het Bureau Veiligheid en Integriteit (V&I) de opdracht te geven een feitenonderzoek te doen, gelet op zijn voormalige arbeidsrelatie met de politie.

9. Bij besluit van 26 februari 2008 deelde de gemeente A. verzoeker mee dat hem met ingang van 1 maart 2008 eervol ontslag werd verleend op grond van artikel 8:7, sub f van de Arbeidsvoorwaardenregeling gemeente A. (ontslag in verband met het verstrekken van onjuiste gegevens in verband met indiensttreding).

10. Bij brief van 16 mei 2008 liet de korpschef verzoeker weten wat de uitkomst was van het onderzoek van het Bureau V&I. De korpschef was mening dat de omstandigheid dat zijn beëdiging als BOA niet was doorgestaan - en daarmee zijn ontslag door de gemeente - niet was toe te schrijven aan het verstrekken van informatie door districtschef H. aan de burgemeester. Alles overziend stelde de korpschef vast dat de door districtschef H. verstrekte informatie publieke en procedurele informatie betrof. Er was hierbij geen inhoudelijke informatie verstrekt over verzoekers strafontslag. Verzoeker was dan ook niet in zijn persoonlijke levenssfeer dan wel in zijn belangen geschaad. De korpschef verwees verzoeker naar de Nationale ombudsman indien hij het niet eens was met deze uitkomst.

11. Verzoeker verzocht de Nationale ombudsman bij brief van 6 juli 2008 om de klacht over de politie te onderzoeken. De Nationale ombudsman opende op 18 december 2008

het onderzoek.

12. Op 2 september 2008 diende verzoeker bij de Gemeentelijke Ombudsman Utrecht een verzoek in om een onderzoek in te stellen naar het handelen van de gemeente A. in deze kwestie. Gezien de nauwe connecties van verzoeker met de Gemeentelijke Ombudscommissie van A. - vanwege zijn vroegere lidmaatschap - was het niet mogelijk dat deze commissie het onderzoek uitvoerde. Daarom werd overeengekomen dat de Gemeentelijke Ombudsman Utrecht het onderzoek zou verrichten. Eén van de klachtonderdelen die daarbij werd onderzocht, was de omstandigheid dat de burgemeester met districtschef H. over verzoeker had gesproken tijdens informele contacten en daarbij zijn privacy had geschonden. Op 16 februari 2009 bracht de Gemeentelijke Ombudsman Utrecht het rapport uit (zie Achtergrond, onder 1.).

13. Verzoeker ging na zijn ontslag bij de gemeente A. aan de slag als leerplichtambtenaar in een andere gemeente. Hij verkreeg hiervoor van het Ministerie van Justitie de benodigde akte van opsporingsbevoegdheid.

Bevindingen

Visie verzoeker

1. Verzoeker klaagt erover dat districtschef H. op of omstreeks 28 januari 2008 in het kader van zijn beëdiging tot BOA zonder zijn toestemming en op informele wijze informatie had verstrekt aan de burgemeester van A. inzake zijn eerdere ontslag bij de politie. Verzoeker geeft in verband hiermee aan wat volgens hem de achtergrond is van de kwestie. Sinds 2005 is hij gescheiden van zijn toenmalige echtgenote. Zij was tevens werkzaam als recherchechef bij de politie Hollands Midden. Volgens hem had zij bij districtschef H. aangegeven niet langer met hem bij hetzelfde politiebureau te willen werken. Volgens verzoeker speelt er een persoonlijke vete nu districtschef H. tevens de chef van zijn ex-vrouw is. Verder geeft verzoeker aan dat hij in die tijd tevens zijn toenmalige chef D. had aangesproken op het niet optreden tegen racisme en seksuele intimidatie op de werkvloer. Deze omstandigheden hadden geleid tot een zwaar verstoorde relatie met zijn toenmalige chef, die hem vervolgens met alle mogelijke middelen uit zijn functie trachtte te krijgen, aldus verzoeker. Volgens hem gaat de persoonlijke vete zo ver dat dit heeft geleid tot het hem belemmeren om als leerplichtambtenaar bij de gemeente A. aan de slag te gaan.

2. Volgens verzoeker had districtschef H. zich te houden aan zijn taak om hem in opdracht van de minister van Justitie te beëdigen als BOA. Verzoeker klaagt er daarom over dat districtschef H. zijn twijfel over de beëdiging niet eerst had geuit bij het Ministerie van Justitie. Deze beschikte immers, gelet op de procedure voor het aanvragen van de BOA-opsporingsbevoegdheid, over de relevante stukken, zoals de ontslagbrief van de politie. In deze ontslagbrief staat ook zijn ontslaggrond vermeld, aldus verzoeker. Het

Ministerie van Justitie zag hierin geen aanleiding om hem de BOA-opsporingsbevoegdheid te weigeren. Ook mede gelet op de verklaring omtrent het gedrag (VOG) die bij een BOA-aanvraag is bijgevoegd, blijkt volgens verzoeker dat het ministerie een zeer zorgvuldige afweging heeft gemaakt bij zijn aanvraag. Het ministerie had besloten dat hij over de voor de functie van leerplichtambtenaar vereiste betrouwbaarheid beschikte. De akte van opsporingsbevoegdheid en bijbehorende stukken zijn vervolgens gestuurd naar de korpschef van politie Hollands Midden nu deze direct toezichthouder is. Intern heeft men toen volgens verzoeker besloten dat niet de korpschef de beëdiging zou doen, maar districtschef H. Deze had, toen hij twijfels had over verzoekers betrouwbaarheid, de korpschef moeten informeren hierover. Vervolgens had via de toezichthouder (de hoofdofficier van justitie) en het Ministerie van Justitie een nieuwe afweging gemaakt kunnen worden. In dit geval moet er geconstateerd worden dat districtschef H. op eigen houtje het besluit had genomen om de burgemeester te informeren over zijn twijfels, aldus verzoeker.

3. Districtschef H. had zijn privacy en belangen ernstig geschaad omdat hij ongevraagd informatie aan de burgemeester had verstrekt over zijn persoon, aldus verzoeker. Verzoeker verwees in verband hiermee ook naar de conclusie van de gemeentelijke ombudsman Utrecht dat de burgemeester en districtschef H. privacygevoelige zaken over hem hadden besproken. Immers was duidelijk geworden dat de districtschef niet slechts één keer, maar tot twee keer toe contact had gehad met de burgemeester over zijn ontslag. Daarbij diende de tweede informatieoverdracht niet langer het belang dat districtschef H. de eerste keer voor ogen had, namelijk het overbrengen van zijn twijfels over verzoekers betrouwbaarheid. Verzoeker vraagt zich af welk doel deze tweede informatieoverdracht had. Verder noemt hij het stuitend dat districtschef H. ook nog aan de burgemeester had gevraagd wie verzoekers referenten waren, die een positief advies over hem hadden uitgebracht. Hij had van deze referenten vernomen dat deze later waren lastig gevallen door districtschef H. met intimiderende vragen.

4. Verzoeker stelt dat districtschef H. de informatie over zijn ontslag en het disciplinaire onderzoek ook nog eens op een suggestieve wijze had verstrekt door middel van het overhandigen van een persbericht. Volgens verzoeker was uit het suggestieve persbericht overduidelijk dat dit zijn persoon betrof.

5. Verzoeker klaagt er verder over dat districtschef H. hem niet voorafgaand aan de informatieverstrekking aan de burgemeester had uitgenodigd voor een gesprek om te spreken over de twijfel over zijn beëdiging. Verzoeker vindt dat er sprake is geweest van 'achterkamertjesgedrag'. Districtschef H. had volgens hem niet zorgvuldig gehandeld nu hij hem niet tenminste op de hoogte had gesteld van het voornemen om de burgemeester van A. te informeren en om hem niet te beëdigingen.

Visie districtschef H.

6. Districtschef H. reageerde in het kader van het onderzoek van de Nationale ombudsman als volgt. Hij gaf aan dat het juist is dat hij, toen hij het verzoek kreeg om verzoeker te beëdiggen als BOA voor de gemeente A., de betreffende burgemeester na een regulier overleg had gevraagd of deze bekend was met de reden van het beëindigen van het dienstverband van verzoeker bij de politie Hollands Midden. De burgemeester gaf aan dat hij hiermee niet bekend was. Hierop had hij de burgemeester het persbericht overhandigd, dat de politie naar aanleiding van verzoekers ontslag had uitgebracht.

Districtschef H. liet verder weten dat de burgemeester hem later had meegedeeld, dat deze in zijn organisatie was nagegaan in hoeverre de door hem verstrekte informatie in de sollicitatieprocedure door verzoeker was ingebracht. Na een reconstructie van data was het de burgemeester gebleken dat de disciplinaire zaak tijdens de sollicitatie speelde en dat dit door verzoeker ingebracht had kunnen worden. Dit was aanleiding om het arbeidscontract met verzoeker te laten ontbinden. Tenslotte deelde H. mee dat de maatregel van de burgemeester om het arbeidscontract met verzoeker te ontbinden hem van een dilemma verlostte omdat hij, gelet op de kennis die hij droeg, zeer waarschijnlijk niet tot beëdiging was overgegaan.

Visie korpsbeheerder

7. De korpsbeheerder liet in het kader van het onderzoek van de Nationale ombudsman weten van mening te zijn dat de politie niet zodanig onbehoorlijk had gehandeld ten aanzien van verzoeker dat deze in zijn belangen was geschaad. Hij stelde in verband hiermee voorop dat de politie Hollands Midden in de persoon van districtschef H. nooit voor het dilemma had gestaan de burgemeester van A. te attenderen op verzoekers ontslag als deze zelf open en transparant hierover informatie had verstrekt aan de gemeente.

8. De korpsbeheerder liet verder het volgende weten. De leerplichtambtenaar valt onder de zogenoemde categoriaal aangewezen buitengewoon opsporingsambtenaren. Dit betekent dat de werkgever, in casu de gemeente A., zelf en rechtstreeks een aanvraag indient bij het Ministerie van Justitie. Het Ministerie van Justitie doet zelf het onderzoek en vraagt geen advies, aldus de korpsbeheerder. Pas nadat het ministerie een beslissing heeft genomen tot aanstellen c.q. beëdiggen richt het zich tot de direct toezichthouder, de politie en verzoekt het haar zorg te dragen voor de uitreiking van de benoemingsbescheiden en beëdiging. De directe toezichthouder is de korpschef dan wel diens gemandateerde in de rang van commissaris. Voor de beëdiging van BOA's wier werkterrein in het district R. ligt, is districtschef H. daartoe de aangewezen, aldus de korpsbeheerder.

In het geval van verzoeker betekende dit volgens de korpsbeheerder dat de politie Hollands Midden niet eerder kennis droeg van het gegeven dat verzoeker was aangenomen als leerplichtambtenaar en met het oog daarop beëdigd moest worden als BOA, dan nadat zij het verzoek daartoe van het ministerie had ontvangen. Als direct

toezichthouder heeft de korpschef c.q. diens gemandateerde, de plicht gevraagd dan wel ongevraagd mededeling te doen als er bedenkingen zijn over de betrouwbaarheid van de BOA, maar niet aan de direct betrokkene. Het korps had echter niet de indirecte toezichthouder (de hoofdofficier van justitie; N.o.) dan wel de minister van Justitie geïnformeerd over zijn bedenkingen. Dit is een omissie van korpswege, aldus de korpsbeheerder. Het korps had inderdaad procedureel niet juist gehandeld.

Het oorzakelijk verband door verzoeker gelegd tussen de informatieverstrekking aan de burgemeester van A. door de politie en het door de gemeente A. gegeven ontslag ontbreekt echter volgens de korpsbeheerder. Districtschef H. had de burgemeester geïnformeerd met het oog op de belangen van het politiedistrict en had niet tot doel het ontslag van verzoeker te bewerkstelligen. Het is volgens de korpsbeheerder niet waarschijnlijk dat het volgen van de juiste procedurele lijn door de politie, niet zou hebben geleid tot het ontslag van verzoeker. Immers, ook dan had districtschef H. zijn twijfels over de vereiste betrouwbaarheid kenbaar gemaakt en de minister laten weten dat verzoeker niet door hem beëdigd kon worden.

9. De korpsbeheerder bleef bij zijn standpunt dat districtschef H. in zijn hoedanigheid als districtschef en dus verantwoordelijk voor de goede gang van zaken in zijn district, de plicht had de burgemeester van A. te vragen of hij wist van verzoekers ontslag. De korpsbeheerder deelde desgevraagd mee niet te kunnen beoordelen of het beter was geweest als hij in verband hiermee eerst de reactie van de indirect toezichthouder dan wel het ministerie had afgewacht. Districtschef H. had voorafgaand aan zijn bespreking met de burgemeester van A. immers geen contact opgenomen met het Ministerie van Justitie. Een situatie als deze is volgens de korpsbeheerder zeer uitzonderlijk.

De korpsbeheerder liet in verband hiermee verder weten dat de politie de akte van opsporingsbevoegdheid, het proces-verbaal van beëdiging en het legitimatiebewijs van verzoeker had geretourneerd aan het Ministerie van Justitie, dat bij brief van 18 februari 2008 mededeling deed van intrekking van de opsporingsbevoegdheid van verzoeker. Dit houdt volgens de korpsbeheerder in dat de minister de betrouwbaarheid van verzoeker heeft getoetst en beoordeeld voordat hij een beslissing heeft genomen, in casu het intrekken van de opsporingsbevoegdheid van verzoeker.

10. Ten aanzien van verzoekers stelling dat districtschef H. zijn persoonlijke mening tot oordeel had verheven, deelde de korpsbeheerder mee dat districtschef H. de burgemeester had geattendeerd op zijn twijfels over de betrouwbaarheid van verzoeker vanuit zijn verantwoordelijkheid als districtschef en als direct toezichthouder. Volgens de korpsbeheerder was er natuurlijk een persoonlijke toets in de motivatie aanwezig, in die zin dat weging van gedragscomponenten afhankelijk is van rollen en verantwoordelijkheden die men heeft. Dit wil volgens hem echter niet zeggen dat districtschef H. uitsluitend persoonlijke voorkeuren dan wel afkeren leidend heeft laten zijn bij het informeren van de burgemeester. Hij had verder geen aanwijzingen dat districtschef H. de informatie op

suggestieve wijze zou hebben verstrekt of dat hij zich in deze had laten leiden door persoonlijke drijfveren en de intentie had gehad om verzoeker in zijn carrière dwars te zitten.

11. De korpsbeheerder reageerde als volgt op de vraag van de Nationale ombudsman of en op welke wijze districtschef H. advies had ingewonnen bij het Bureau V&I over de door hem te verstrekken informatie aan de burgemeester. Het is bij politie Hollands Midden vast, maar ongeschreven beleid dat leidinggevend advies vragen aan het Bureau V&I ingeval zij stuiten op een kwestie die de veiligheid en integriteit van en de loyaliteit aan de organisatie kan raken. De vorm waarin advies wordt gevraagd en vervolgens wordt gegeven is niet geprotocolleerd. Het advies is verder niet dwingend, aldus de korpsbeheerder. Het al dan niet opvolgen van dit advies behoort tot de discretionaire bevoegdheden van de betrokken leidinggevende. In dit geval had districtschef H. toen hem werd verzocht verzoeker te beëdiggen, direct contact gezocht met het Bureau V&I en zijn dilemma voorgelegd. Bureau V&I had vervolgens uitgezocht wat het 'informereren omtrent bedenkingen' inhield en districtschef H. per e-mailbericht geïnformeerd. Desgevraagd liet de korpsbeheerder weten dat dit e-mailbericht niet meer beschikbaar is. Verder liet de korpsbeheerder weten dat districtschef H. niet meer wist wanneer hij de zaak met de korpsleiding had besproken. Hij had de kwestie wel gedeeld met de korpsleiding vanuit de behoefte aan 'collegiale' toetsing en niet zozeer omdat dit procedureel voorschrift was.

12. Op de vraag van de Nationale ombudsman of het door districtschef H. aan de burgemeester verstrekte persbericht inhoudelijke informatie over het ontslag bevat, deelde de korpsbeheerder mee dat het persbericht in die zin inhoudelijke informatie bevat, dat over gedragingen van betrokkene in relatie tot de vereiste grondhouding van de Nederlandse politiemans of -vrouw is gecommuniceerd. De korpsbeheerder liet in verband hiermee weten dat de politie Hollands Midden een communicatieprotocol rond disciplinaire en strafrechtelijke onderzoeken tegen medewerkers kent. Uitgangspunt hierbij is dat alleen over de afloop wordt gecommuniceerd. Als de zaak invloed heeft op het imago van de politie als betrouwbare wetshandhaver of als de zaak bekend is c.q. kan worden bij een breed publiek, zal de politie daarover actief extern communiceren. Ingeval van oneervol ontslag, zoals bij verzoeker, wordt altijd gecommuniceerd. De informatie wordt zo gepresenteerd dat uit de tekst niet herleidbaar is welke politieambtenaar het betreft, aldus de korpsbeheerder.

13. De Nationale ombudsman had de korpsbeheerder ten slotte gevraagd of terughoudendheid gepast was geweest, nu ten tijde van de informatieverstrekking het beroep van verzoeker in verband met zijn ontslag nog aanhangig was bij de rechter. De korpsbeheerder reageerde als volgt. Bij besluit van 21 september 2007 was aan verzoeker de straf opgelegd van onvoorwaardelijk disciplinair ontslag wegens ongeschiktheid voor de functie. Hiermee werd de directe arbeidsrelatie met verzoeker beëindigd en bestond voor het korps niet de verplichting tot terughoudendheid anders dan de gebruikelijke. Het korps had verder niet op eigen initiatief gehandeld, maar werd door de handelwijze van

verzoeker (het onvolledig informeren van de gemeente van zijn ontslaggrond) verplicht te doen zoals het heeft gedaan, aldus de korpsbeheerder.

Reactie verzoeker

14. Verzoeker liet hierop weten dat hij blij was te constateren dat het korps erkende dat het inderdaad procedureel niet juist had gehandeld. Hij vond het echter niet passend dat aan deze constatering geen gevolgen werden verbonden. Districtschef H. had volgens hem, nu hij had nagelaten de procedure te volgen, hem de bezwaar- en beroepsmogelijkheden ontnomen. Hij verwees hierbij naar de aanvraagprocedure voor de opsporingsbevoegdheid en naar de mogelijkheid waarbij hij na een voornemen tot een afwijzing en vervolgens na een uiteindelijke negatieve beschikking nog een bezwaar- en beroepsmogelijkheid had moeten hebben volgens de regels van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) (zie Achtergrond, onder 2.).

15. Verzoeker was het verder niet eens met de mededeling van de korpsbeheerder dat de minister van Justitie uiteindelijk zijn opsporingsbevoegdheid had ingetrokken. Het betrof volgens hem immers geen negatieve beschikking vanwege het ontbreken van betrouwbaarheid, maar een intrekking van de opsporingsbevoegdheid vanwege het feit dat zijn dienstverband bij de gemeente A. was beëindigd en daarom niet langer werd voldaan aan de noodzaak om opsporingsambtenaar te zijn. De suggestie van de korpsbeheerder dat de intrekking verband hield met de twijfels over zijn betrouwbaarheid, is volgens verzoeker beneden alle peil. Het feit dat hij na deze tijd wederom nog twee keer de BOA-opsporingsbevoegdheid heeft gekregen en nog steeds heeft, spreekt voor zich, aldus verzoeker.

Overige stukken

16. Bij brief van 16 mei 2008 berichtte de korpschef verzoeker over de uitkomst van het interne onderzoek dat Bureau V&I had verricht naar aanleiding van zijn klacht over districtschef H. De brief vermeldt voor zover van belang, het volgende.

Districtschef H. had inderdaad de burgemeester van A. gevraagd of hem de reden van verzoekers ontslag bekend was. Hij had hem deze vraag gesteld in het kader van de beëdiging van verzoeker als BOA. Vervolgens verstrekke hij de burgemeester een persbericht over verzoekers ontslag tezamen met enige datumgegevens inzake verzoekers ontslagprocedure. De korpschef gaf aan dat districtschef H. als politiecommissaris en direct toezichthouder direct mede verantwoordelijk is voor de juiste taakuitoefening door de BOA. Als er op voorhand bedenkingen zijn over de betrouwbaarheid van de BOA dient de toezichthouder daarvan gevraagd dan wel ongevraagd mededeling te doen. Het kan volgens hem daarom niet zo zijn dat de direct toezichthouder de akte van beëdiging, waarop staat dat de betrokkene voldoet aan het vereiste van betrouwbaarheid, uitreikt als hem op voorhand bekend is dat daaraan moet

worden getwijfeld.

Verder stelde de korpschef dat verzoeker als leerplichtambtenaar geregeld contact zou hebben met de politie en gebruik zou maken van informatie uit politieregisters. In dit verband liet hij weten dat de politie erop moet kunnen vertrouwen dat verzoeker in zijn hoedanigheid als leerplichtambtenaar discreet en naar behoren met deze informatie om zou gaan. Dit vertrouwen kon de politie gelet op verzoekers ontslaggrond niet meer hebben, aldus de korpschef.

Ten slotte deelde de korpschef mee dat de politie naast een publieksbelang ook een gerechtvaardigd organisatiebelang had om de burgemeester te informeren. Als leerplichtambtenaar zou verzoeker geregeld de bureaus van de politie Hollands Midden betreden. Gelet op verzoekers arbeidsrelatie in het verleden met de politie en zijn persoonlijke relatie met politiemedewerkers was niet uit te sluiten dat zijn komst voor onduidelijkheid en bevreemding zou zorgen, aldus de korpschef.

Alles overziend stelde de korpschef vast dat de door districtschef H. aan de burgemeester verstrekte informatie publieke en procedurele informatie betrof. Deze informatie was volgens hem geen inhoudelijke informatie over verzoekers ontslag. De verstrekte informatie verhindert verzoeker niet om te solliciteren naar functies waarbij de eis van betrouwbaarheid niet zo stringent is als bij overheidsfuncties. Verzoeker is dan ook niet in zijn persoonlijke levenssfeer dan wel in zijn belangen geschaad, aldus de korpschef.

17. Het door de politie verstrekte e-mailbericht van 29 januari 2008 van districtschef H. aan het Bureau V&I bevat een verzoek om specifieke informatie over data over verzoekers ontslag. De burgemeester van A. had hem om deze informatie verzocht.

Het door de politie verstrekte e-mailbericht van Bureau V&I van 29 januari 2009 vermeldt data met betrekking tot de start van het interne disciplinaire onderzoek, de uitreiking van het voornemen tot strafontslag en de buitenfunctiestelling, een zienswijzegesprek en de bekendmaking aan verzoeker van het ontslagbesluit.

18. Het door districtschef H. aan de burgemeester verstrekte persbericht vermeldt het volgende:

"De korpsbeheerder heeft een 47-jarige medewerker van Politie Hollands Midden ontslagen wegens ernstig plichtsverzuim. De medewerker mengde zich privé in een strafrechtelijk onderzoek naar aanleiding van een door hem zelf gedane aangifte van diefstal. Ook nam hij onjuiste informatie op in een proces-verbaal. Hiermee heeft hij het onderzoek ernstig belemmerd, de interne relatie met zijn collega's ernstig geschaad en het vertrouwen van burgers in de politie ondermijnd. De medewerkers van Politie Hollands Midden zijn te vertrouwen en gedragen zich integer. Zij dienen zich transparant op te stellen. Het vertoonde gedrag van de 47-jarige medewerker past daar niet in en daarom

wordt ontslag beschouwd als een passende straf. (...)"

19. De akte van opsporingsbevoegdheid/beëdiging vermeldt het volgende:

"(...) II. Akte van beëdiging. Overwegende dat (verzoeker; N.o.) blijk heeft gegeven te voldoen aan de gestelde eisen van bekwaamheid en betrouwbaarheid. (...)"

20. De gemeentelijke ombudsman Utrecht onderzocht in haar onderzoek de procedure om beëdigd te kunnen worden als BOA. De Nationale ombudsman gaat uit van deze informatie (zie Achtergrond, onder 1.). De gemeentelijke ombudsman Utrecht concludeert in haar rapport verder het volgende ten aanzien van de informatieverstrekking tussen de politie en de burgemeester:

"(...) dat de burgemeester ongevraagd vertrouwelijke informatie over verzoeker kreeg en in een later stadium actief informatie opvroeg bij dezelfde bron, zonder dat verzoeker daarvoor toestemming gaf en zonder dat een van de andere wettelijke uitzonderingen aan de orde waren; dat de informatie niet werd opgevraagd voor het doel waardoor deze werd verzameld; dat de burgemeester daarom de informatie niet zonder meer had mogen aannemen en zeker niet bij de bron meer informatie had mogen vragen, nu hij ook opheldering aan verzoeker had kunnen vragen; dat de burgemeester daarmee tegenover verzoeker niet behoorlijk handelde en de privacy van verzoeker schond. (...)"

Beoordeling

Ten aanzien van het zonder zijn toestemming en op informele wijze verstrekken van informatie aan de burgemeester;

Ten aanzien van het hem niet uitnodigen voor een gesprek voorafgaande aan de informatieverstrekking.

21. Het is een vereiste van behoorlijkheid dat de overheid grondrechten, in dit geval het recht op privacy/eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer, respecteert. Het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer is neergelegd in internationale verdragen en de Grondwet (zie Achtergrond, onder 3.). Behoudens bij of krachtens de wet te stellen beperkingen heeft een ieder recht op eerbiediging van zijn persoonlijke levenssfeer. Onder omstandigheden kan het uitvoeren van een wettelijke taak een inbreuk hierop rechtvaardigen. Het recht op privacy impliceert dat een bestuursorgaan bij de uitoefening van zijn wettelijke taak in voldoende mate rekening houdt met de persoonlijke levenssfeer van betrokkenen, in die zin dat het bestuursorgaan de afweging dient te maken of deze taakuitvoering niet op een minder ingrijpende wijze kan worden uitgevoerd.

22. Het staat vast dat districtschef H. geen toestemming had gevraagd aan verzoeker om de burgemeester te informeren. Hiermee heeft hij inbreuk gemaakt op bovengenoemd

grondrecht. De vraag is of districtschef H. voordat hij de informatie had verstrekt, zorgvuldig heeft afgewogen of het noodzakelijk was die inbreuk te maken of dat er wellicht andere manieren waren om het doel te bereiken. De Nationale ombudsman overweegt hiertoe het volgende. Het staat voldoende vast dat districtschef H. er zelfstandig voor heeft gekozen de burgemeester te informeren over zijn twijfels. Uit de verstrekte informatie is namelijk gebleken dat de districtschef weliswaar aan het Bureau V&I advies had gevraagd over zijn voornemen om zijn twijfels te uiten, maar nergens blijkt uit dat hij het advies van V&I heeft afgewacht voordat hij de burgemeester inlichtte en wat dit advies inhield. De Nationale ombudsman bevreemdt het dat van dit advies, dat per e-mail aan districtschef H. gestuurd was, geen afschrift te verstrekken is. Het door de politie wel verstrekte e-mailbericht van het Bureau V&I aan districtschef H. dateert van 29 januari 2009 en is derhalve gestuurd na het informeren van de burgemeester door districtschef H. Dit e-mailbericht bevat informatie over data en gebeurtenissen met betrekking tot verzoekers ontslag bij de politie. Districtschef H. had om deze informatie gevraagd naar aanleiding van vragen van de burgemeester hierover. Ook bij deze tweede informatieoverdracht staat vast dat geen toestemming was gevraagd aan verzoeker. De korpsbeheerder heeft verklaard dat districtschef H. handelde vanuit integriteitoverwegingen en de verantwoordelijkheid die hij als direct toezichthouder had. Op zichzelf beschouwd kan de Nationale ombudsman hierin meegaan, in die zin dat, indien er bij districtschef H. twijfels bestonden over verzoekers betrouwbaarheid, deze daarom niet tot beëdiging kon overgaan. Echter, er valt niet in te zien waarom in dit geval niet voor een andere en minder belastende handelwijze gekozen had kunnen worden, namelijk door zijn twijfel over de beëdiging direct te uiten bij de toezichthouder en de minister van Justitie in plaats van het zonder verzoekers toestemming inlichten van de burgemeester (de nieuwe werkgever van verzoeker). Hierna beoordeelt de Nationale ombudsman verder de klacht over het feit dat districtschef H. had nagelaten om contact op te nemen met het Ministerie van Justitie. Rest verder de vraag of het door de korpschef aangehaalde organisatiebelang wel een dergelijke inbreuk op het grondrecht rechtvaardigt. Het organisatiebelang zou erin gelegen zijn dat het gelet op verzoekers verleden bij de politie Hollands Midden, niet was uit te sluiten dat zijn komst op de bureaus als leerplichtambtenaar voor onduidelijkheid en bevreemding zou zorgen. De Nationale ombudsman is van oordeel dat dit belang geen wettelijke basis biedt voor zodanige inbreuk op verzoekers recht op privacy.

Ten aanzien van de tweede informatieoverdracht, stelt de Nationale ombudsman vast dat districtschef H. op verzoek van de burgemeester van A. nogmaals zonder verzoekers toestemming specifieke en vertrouwelijke informatie over verzoeker had doorgegeven aan de burgemeester. De Nationale ombudsman is met de gemeentelijke ombudsman Utrecht (zie Achtergrond, onder 1.) van oordeel dat op een minder ingrijpende wijze deze informatie verkregen had kunnen worden, namelijk door het verzoeker zelf te vragen. Deze tweede informatieoverdracht diende in ieder geval niet meer het doel dat districtschef H. bij de eerste informatieoverdracht had, namelijk zijn twijfel kenbaar maken over verzoekers betrouwbaarheid.

23. Ten aanzien van verzoekers klacht dat districtschef H. hem in verband met en voorafgaand aan de informatieverstrekking aan de burgemeester niet had uitgenodigd voor een gesprek, overweegt de Nationale ombudsman het volgende. De Nationale ombudsman is mede gelet op het verleden dat districtschef H. en verzoeker met elkaar delen, van oordeel dat het in deze niet had uitgemaakt of districtschef H. verzoeker had uitgenodigd voor een gesprek. Zo'n gesprek had er waarschijnlijk niet toe bijgedragen dat de twijfels bij districtschef H. hadden kunnen worden weggenomen of dat verzoeker zou instemmen met de informatieoverdracht aan de burgemeester. De Nationale ombudsman is wel van oordeel dat verzoeker, zeker nu hem geen toestemming werd gevraagd voor de informatieoverdracht, vanuit het oogpunt van professionaliteit op zijn minst ingelicht had moeten worden over het voornemen om de burgemeester in te lichten. Of dit door middel van een uitnodiging tot een gesprek had moeten gebeuren, laat de Nationale ombudsman in het midden.

24. Alles overziend is de Nationale ombudsman van oordeel dat het zonder toestemming verstrekken van de informatie aan de burgemeester in het kader van de twijfel over verzoekers betrouwbaarheid, niet noodzakelijk was en daarmee een inbreuk op verzoekers privacy. De politie heeft hiermee gehandeld in strijd met het vereiste dat grondrechten, in dit geval het recht op eerbieding van de persoonlijke levenssfeer, dienen te worden gerespecteerd

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Ten aanzien van de suggestieve wijze van informatie verstrekken

25. Het vereiste van professionaliteit houdt in dat ambtenaren met een bijzondere training of opleiding jegens burgers overeenkomstig de standaarden van hun beroepsgroep handelen. In zijn algemeenheid geldt dat uit een oogpunt van professionaliteit een politieambtenaar een zakelijke en objectieve houding dient aan te nemen. Met het oog op de vereiste zorgvuldigheid en professionaliteit van politieoptreden is het van groot belang dat de politie zo optreedt dat vooringenomenheid of zelfs de schijn daarvan wordt vermeden.

26. Het staat vast dat districtschef H. de burgemeester van A. pas na een regulier overleg aansprak en hem ongevraagd informatie verstreekte over verzoekers ontslag. De wijze waarop dit gebeurde was door het verstrekken van een persbericht aan de burgemeester in combinatie met de vraag of hij op de hoogte was van het ontslag van verzoeker. De Nationale ombudsman kan zich voorstellen dat deze wijze van informeren bij verzoeker vraagtekens doet plaatsen over de suggestiviteit ervan, omdat kennelijk niet tijdens het reguliere overleg in alle openheid erover gesproken kon worden. De inhoud van het persbericht (zie onder I.5.) biedt volgens de Nationale ombudsman verder voldoende informatie over het ontslag om te gaan twijfelen aan de integriteit van de betreffende politieambtenaar. De Nationale ombudsman acht de wijze van verstrekking van informatie

al met al niet een professionele wijze om met dit soort problematiek om te gaan, zeker gelet op de ernst van de kwestie en het dilemma waar districtschef H. zegt mee te worstelen. De Nationale ombudsman is van oordeel dat de wijze waarop de informatie is verstrekt in strijd is met het vereiste van professionaliteit.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk

Ten aanzien van het niet eerst uiten van de twijfel bij de minister van Justitie

27. Het beginsel van fair play houdt voor bestuursorganen in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten. Dit vereiste brengt mee dat het bestuursorgaan ervoor zorgt dat door zijn handelen de burger niet de procedurele mogelijkheden worden ontnomen waarop hij op grond van wet- en regelgeving recht heeft. Gelet op de procedure voor het aanvragen van opsporingsbevoegdheid (zie Achtergrond, onder 2.) bestaat er voor de betrokkene de mogelijkheid om zijn zienswijze kenbaar te maken tegen een voornemen tot een negatief besluit en de mogelijkheid van bezwaar tegen een negatief besluit om de bevoegdheid niet te verlenen.

28. De Nationale ombudsman stelt met de korpsbeheerder vast dat het korps in deze procedureel niet juist heeft gehandeld. De districtschef had in de hoedanigheid van de korpschef, nadat hij het verzoek tot beëdiging ontving, zijn twijfel direct bij de toezichthouder en de minister van Justitie kenbaar moeten maken. De Nationale ombudsman kan de korpsbeheerder niet volgen in zijn standpunt dat, ook al was dit wel gebeurd, dit eveneens had geleid tot het niet beëdigen van verzoeker. Immers had de minister eerder geen reden gezien om de voor de functie van leerplichtambtenaar vereiste akte van opsporingsbevoegdheid te weigeren omdat verzoeker niet over de vereiste betrouwbaarheid zou beschikken. De omstandigheid dat verzoeker na zijn ontslag bij de gemeente A. aan de slag kon als leerplichtambtenaar in een andere gemeente, en dus van de minister de daarvoor noodzakelijke akte van opsporingsbevoegdheid ontving, ondersteunt de stelling van verzoeker dat hij over de vereiste betrouwbaarheid beschikt. Verder had verzoeker, in het geval de uiting van twijfels door districtschef H. bij de minister wel tot gevolg had gehad dat hem de opsporingsbevoegdheid was geweigerd, wel de mogelijkheid gehad om zich hiertegen middels de bezwaarprocedure te verzetten. Door het nalaten van de districtschef om contact met de minister op te nemen en in plaats daarvan direct verzoekers werkgever in te lichten, heeft hij hem die mogelijkheid ontnomen. Al met al is de Nationale ombudsman van oordeel dat districtschef H. door procedureel niet juist op te treden, heeft gehandeld in strijd met het vereiste van fair play.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Slotbeschouwing

De politie Hollands Midden was van januari 1981 tot september 2007 werkgever van verzoeker. Verzoeker en de politie Hollands Midden zijn niet op goede voet uit elkaar gegaan als werknemer en werkgever. Gelet daarop en gelet op de specifieke achtergrond van de relatie tussen verzoeker en districtschef H., is de Nationale ombudsman van oordeel dat meer zorgvuldigheid van de kant van de politie in deze zaak op zijn plaats was geweest. De Nationale ombudsman kan zich voorstellen dat door deze handelwijze bij verzoeker de indruk bestaat dat ook persoonlijke motieven van districtschef H. een grote rol hebben gespeeld bij zijn ontslag door de gemeente A. Juist nu de politie zich beroept op het belang van integriteit en integer handelen, is het des te meer van belang dit ook zelf uit te dragen en daarnaar te handelen. In dit geval is dat niet gelukt, nu de Nationale ombudsman alles overziend van mening is dat de politie de privacy en belangen van verzoeker heeft geschaad.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Hollands Midden is gegrond ten aanzien van:

het informeren van de burgemeester en het niet inlichten van verzoeker wegens schending van het behoorlijkheidsvereiste dat grondrechten - in dit geval het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer - worden gerespecteerd;

de suggestieve wijze van informatie verstrekken wegens strijd met het vereiste van professionaliteit;

het nalaten om contact op te nemen met het Ministerie van Justitie wegens strijd met het beginsel van fair play.

De Nationale ombudsman heeft met instemming kennis genomen van de constatering van de korpsbeheerder dat het korps in deze procedureel niet juist heeft gehandeld.

Onderzoek

Op 9 juli 2008 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer K. te A., met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Hollands Midden. Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van de politie Hollands Midden (de burgemeester van Leiden), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de beheerder van de politie Hollands Midden verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Tevens werden hem een aantal specifieke vragen gesteld. De betrokken ambtenaar werd in de gelegenheid gesteld een verklaring te geven.

Tijdens het onderzoek kregen het regionale politiekorps Hollands Midden en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren. De Nationale ombudsman en de gemeentelijke ombudsman Utrecht, die in deze kwestie een onderzoek verrichtte naar het handelen van de gemeente A., hielden elkaar ter informatie op de hoogte over het onderzoek.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De betrokken politieambtenaar berichtte dat het verslag hem geen aanleiding gaf tot het maken van opmerkingen.

De reactie van verzoeker gaf geen aanleiding het verslag op een enkel punt te wijzigen of aan te vullen.

De korpsbeheerder gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Verzoekschrift van 6 juli 2008 met bijlagen, waaronder de klachtbrief aan de politie van 17 februari 2008, de reactie van de korpschef van 16 mei 2008, een afschrift van de op 15 januari 2008 door de minister van Justitie verstrekte "Akte van opsporingsbevoegdheid/beëdiging" en het besluit tot eervol ontslag van de gemeente Alphen aan den Rijn van 26 februari 2008.

Het interne klachtdossier met bijlagen waaronder de analyse van verzoekers klacht door bureau V&I van 16 april 2008.

Aanvullende informatie uit het interne klachtdossier met bijlagen waaronder het betreffende persbericht van 20 oktober 2007 en een e-mailbericht van bureau V&I van 29 januari 2008.

Standpunt van politieambtenaar H. van 7 januari 2009.

Rapport van de Gemeentelijke Ombudsman Utrecht van 16 februari 2009.

Standpunt van de korpsbeheerder van 4 februari 2009, verzonden op 9 maart 2009.

Reactie van verzoeker van 28 maart 2009 met bijlagen waaronder de circulaire van het Ministerie van Justitie met betrekking tot de toetsing van de betrouwbaarheid bij aanvragen, een kopie van zijn aanvraag BOA, kopie van de verklaring van geen bezwaar van de minister van Justitie.

Reactie van de korpsbeheerder van 8 juli 2009.

Reactie van verzoeker van 23 juli 2009, met bijgevoegde procedurebeschrijving van het Ministerie van Justitie met betrekking tot aanvragen van opsporingsbevoegdheid.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Rapport Gemeentelijke Ombudsman Utrecht van 16 februari 2009 (voor zover van belang)

"(...) Onderzoek Buitengewoon Opsporingsambtenaar (BOA)

De minister van Justitie is de bevoegde instantie voor het verlenen van de akte van opsporingsbevoegdheid. Nadat deze het aanvraagformulier met alle noodzakelijke bijlagen heeft ontvangen, vraagt hij inlichtingen en advies aan de direct toezichthouder (de korpschef van de regiopolitie) en de toezichthouder (de hoofdofficier van justitie). Na ontvangst van deze adviezen vindt een beoordeling van het verzoek plaats.

Wanneer alles in orde is, wordt een akte van opsporingsbevoegdheid/beëdiging gemaakt, waarbij de beoogde BOA de opsporingsbevoegdheid en - indien van toepassing noodzakelijke geweldsbevoegdheid en geweldsmiddelen voor maximaal vijf jaren worden toegekend.

Voor de uitoefening van opsporingsbevoegdheden (dus voor de aanwijzing als BOA) is het voldoende als de persoon in kwestie van onbesproken gedrag is (artikel 17 van het besluit behorende bij artikel 142 lid 4 van het Wetboek van Strafvordering). Verzoeker heeft geen strafblad. Zo de korpschef al twijfels had over verzoeker en deze kenbaar maakte bij de Minister van Justitie, dan is disciplinair ontslag kennelijk onvoldoende grond om de opsporingsbevoegdheid te weigeren. Naar de ombudsman aanneemt voldeed verzoeker aan de eis van onbesproken gedrag en was dat de reden dat de minister hem de opsporingsbevoegdheid toekende.

Verder is uit dit onderzoek gebleken dat een leerplichtambtenaar beëdigd wordt als BOA, zodat de leerplichtambtenaar bepaalde opsporingstaken zelfstandig kan/mag uitvoeren, die normaliter alleen door de politie uitgevoerd mogen worden. Een leerplichtambtenaar heeft de buitengewone opsporingsbevoegdheid dus juist om de politie te ontlasten. Deze bevoegdheid wordt uitgeoefend onder verantwoordelijkheid van de Officier van Justitie. In een enkel geval zal de leerplichtambtenaar met de politie te maken krijgen - bijvoorbeeld als er met een leerling meer aan de hand is dan spijbelen - en dan waarschijnlijk voornamelijk met de wijkagent.

Op basis van het bovenstaande kan de redenering van de gemeente in de beslissing op bezwaar van 17 september 2008, dat verzoeker solliciteerde naar een functie met een bijzondere integriteits en bovendien een functie waarbij op regelmatige basis contacten moeten worden onderhouden met de politie in de regio, niet staande blijven. (...)

Ten aanzien van onderdeel 2: de burgemeester sprak met de districtschef van de politie over verzoeker in informele contacten. De belangen van verzoeker zijn daarbij geschaad en zijn privacy is geschonden.

De ombudsman stelt vast dat:

- in een gesprek op 21 of 28 januari 2008 de districtschef een persbericht aan de burgemeester overhandigde en hem mededeelde dat het verzoeker betrof;
- de districtschef in een eerder stadium inlichtingen en advies verstreekte, dan wel had kunnen verstrekken over verzoeker aan de minister van Justitie;
- uit het dossier niet blijkt of en zo ja welk advies de districtschef uitbracht;
- de minister van Justitie, ondanks het eventuele (negatieve) advies van de districtschef, de akte van opsporingsbevoegdheid/beëdiging opmaakte en daarmee aangaf dat er geen belemmeringen waren om verzoeker als opsporingsambtenaar in te zetten;
- de burgemeester de informatie van de districtschef aannam en intern doorgaf;
- de burgemeester nadien contact opnam met de districtschef met de vraag of hij nog enkele data wilde doorgeven van de procedure bij de politie. Daarnaast gaf de burgemeester de namen aan de districtschef door van degenen die tijdens de sollicitatieprocedure voor de gemeente als referenten optraden;

(...)

De ombudsman overweegt dat:

- de burgemeester kennelijk van de districtschef niet meer informatie kreeg dan de mededeling dat verzoeker disciplinair was ontslagen en de tijdstippen waarop een en ander was geschied:
- het hier vertrouwelijke informatie over verzoeker betrof, waarmee de districtschef uit hoofde van zijn functie bekend was;
- de burgemeester kennelijk de informatie met betrekking tot het gegeven ontslag ongevraagd kreeg, maar dat hij de informatie over de tijdstippen waarop een en ander was geschied in een later stadium actief opvroeg bij de districtschef;

- eenieder op basis van artikel 10 van de Grondwet recht heeft op eerbiediging van zijn persoonlijke levenssfeer, behoudens bij of krachtens de wet te stellen beperkingen. Er is hier geen sprake van een wettelijke beperking,
- de Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp) in artikel 8 aangeeft dat informatie slechts mag worden verwerkt als de betrokkene daarvoor ondubbelzinnige toestemming geeft. Onder verwerking wordt onder andere verstaan het verstrekken van informatie aan derden, dan wel het opvragen daarvan,
- verzoeker gaf noch aan de districtschef, noch aan de burgemeester toestemming om informatie te verstrekken dan wel op te vragen;
- geen toestemming is vereist volgens de Wbp als de verstrekking (waaronder ook het opvragen) noodzakelijk is voor een goede vervulling van een publiekrechtelijke taak. Noodzakelijk houdt in dat er geen andere manier is om de informatie te verkrijgen;

(...)

De ombudsman concludeert dat:

- de burgemeester ongevraagd vertrouwelijke informatie over verzoeker kreeg en in een later stadium actief informatie opvroeg bij dezelfde bron, zonder dat verzoeker daarvoor toestemming gaf en zonder dat een van de andere wettelijke uitzonderingen aan de orde waren:
- de informatie niet werd opgevraagd voor het doel waarvoor deze werd verzameld:
- de burgemeester daarom de informatie niet zonder meer aan had mogen nemen en zeker niet bij deze bron meer informatie had mogen opvragen, nu hij ook opheldering aan verzoeker had kunnen vragen:
- de burgemeester daarmee tegenover verzoeker niet behoorlijk handelde en de privacy van verzoeker schond. (...)"

2. Procedurebeschrijving aanvragen opsporingsbevoegdheid

(bron: www.justitie.nl)

"(...)

Indien de (beoogd) buitengewoon opsporingsambtenaar niet betrouwbaar wordt geacht of indien de noodzaak tot het verkrijgen van opsporingsbevoegdheid niet of onvoldoende is aangetoond, wordt een voornemen tot afwijzing geconcipieerd.

Bij verzoeken om opsporingsbevoegdheid op grond van artikel 142, lid 1 onder b en c van het Wetboek van Strafvordering (categoriale aanwijzing of aanwijzing op grond van een bijzondere wet of verordening; N.o.) wordt geen advies gevraagd bij de (beoogd) toezichthouder en de (beoogd) direct toezichthouder. Dat is omdat de noodzaak reeds in een eerder stadium is bepaald. Bij deze verzoeken vindt slechts een toets van bekwaamheid en betrouwbaarheid plaats. (...)

Een bezwaarschrift indienen

(...) Alvorens tot een negatief besluit over te gaan, wordt een voornemen tot een negatieve beschikking aan de belanghebbende gezonden en wordt de belanghebbende in de gelegenheid gesteld schriftelijk zijn zienswijze kenbaar te maken. Binnen drie weken na dagtekening van het voornemen kan van deze gelegenheid gebruik worden gemaakt.

Tegen het negatief besluit kan binnen zes weken na toezending van het negatieve besluit degene die daardoor in zijn/haar belangen is getroffen een gericht bezwaarschrift indienen gericht aan het Ministerie van Justitie (...)

Op deze bezwaarprocedure zijn de regels van de Awb van toepassing. “

3. Bepalingen inzake privacy

3.1. Artikel 10, eerste lid van de Grondwet:

"Ieder heeft, behoudens bij of krachtens de wet te stellen beperkingen, recht op eerbiediging van zijn persoonlijke levenssfeer."

3.2. Artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM):

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie."